

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.687 van 7 april 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, die op 9 december 2008 ter kennis werd gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 6 mei 1974 te Kermanshah.

De verzoekende partij, die verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 25 oktober 2004, dient op 26 oktober 2004 een eerste asielaanvraag in. Op 21 januari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 4 april 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering strekkende tot schorsing in bij de Raad van State.

Op 5 oktober 2005 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 16 december 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 17 februari 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een vordering strekkende tot schorsing in bij de Raad van State.

Op 30 augustus 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 2 oktober 2007 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij onontvankelijk.

Op 13 maart 2008 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf. Bij beslissing van 19 november 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij onontvankelijk.

Op 9 december 2008 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het CGVS op datum van 21/02/2006.

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV; 16/12/2005. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting en een manifeste beoordelingsfout.

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat haar asielprocedure nog niet afgehandeld is, omdat ze bij de Raad van State beroep aangetekend heeft. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat ze lid is van de Constitutional Party of Iran in Leuven. Als lid van deze partij nam ze aan verschillende manifestaties deel. Ze wijst er ook op dat de mensenrechten in Iran geschonden worden. Vrije meningsuiting en protest tegen het heersend regime zijn strafbaar. De verzoekende partij wijst op het feit dat ze zich sinds 2005 tracht te integreren en reeds verschillende cursussen Nederlands gevolgd heeft. Doordat ze *“over een technische vakkundige opleiding beschikt uit Iran”* kan ze in een knelpuntberoep tewerkgesteld worden. De verzoekende partij concludeert dat de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd is omdat er geen rekening gehouden werd met deze elementen.

2.1.2. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid op wegens het ontbreken van een belang en omdat de bestreden beslissing een herhaald bevel is. Zij verduidelijkt dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing geenszins maakt dat de verzoekende partij niet meer illegaal op het grondgebied van het Rijk zou verblijven en dat een eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de (illegale) verblijfssituatie van de verzoekende partij. Bijgevolg zou in dat geval een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten betekend moeten worden. De verwerende partij poogt haar standpunt kracht bij te

zetten door te wijzen op de bevelen om het grondgebied te verlaten die reeds aan de verzoekende partij betekend werden en die bij gebreke aan enig beroep definitief en uitvoerbaar geworden zijn.

Daargelaten de vraag of het verzoekschrift ontvankelijk is, wijst de Raad de verzoekende partij op het feit dat de bestreden beslissing genomen is op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Het determinerend motief is dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft. Bijgevolg geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Het doel van de formele motiveringsplicht is immers de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Waar de verzoekende partij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk is omdat er niet ingegaan werd op haar asielprocedure, haar integratie en technische opleiding voert ze de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nogmaals benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het determinerend motief van de bestreden beslissing het feit is dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft. Dit motief wordt door de verzoekende partij niet weerlegd. Dit motief op zich is voldoende draagkrachtig om de bestreden beslissing te onderbouwen. Voorts merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de procedure voor de Raad van State geen "automatische" schorsende werking heeft en geen deel uitmaakt van de asielprocedure. De procedure bij de Raad van State heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk waarom de verwerende partij in de bestreden beslissing dient te motiveren omtrent haar integratie en haar technische opleiding. Ten slotte dient opgemerkt te worden dat het feit dat verzoeker het niet eens is met het bestreden bevel van de gemachtigde van de minister niet volstaat om de motieven te weerleggen.

Met haar betoog toont de verzoekende partij evenmin de schending van de materiële motiveringsplicht aan, nu zij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de

bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft.

2.1.4. De verzoekende partij verwijst ook naar artikel 3 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Zij stelt dat de mensenrechten in Iran nog steeds geschonden worden en dat haar asielpprocedure nog niet afgerond is. Ze heeft immers nog een hangend beroep bij de Raad van State. Voorts verwijst de verzoekende partij naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en naar een beslissing van de Commissie.

2.1.5. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting en een verwijzing naar het arrest Jabari van 11 juli 2000 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en naar een beslissing van de Commissie. In casu wordt geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

2.1.6. De verzoekende partij verwijst in de titel van haar middel naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de voorgehouden geschonden rechtsregel.

De verzoekende partij beperkt zich in haar middel tot een loutere opsomming van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop het aangevoerde artikelen en beginselen zijn geschonden door de bestreden beslissing. Ambtshalve wordt vastgesteld dat deze onderdelen van het middel geen middel vormen in de zin van de voornoemde bepaling. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.2. Het beroep tot nietigverklaring is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.